

עתון החטיבה
גבעת ה"ים

עולמים

קולנוע, ח.מ.ג.
(מספר 10 של קולנוע)

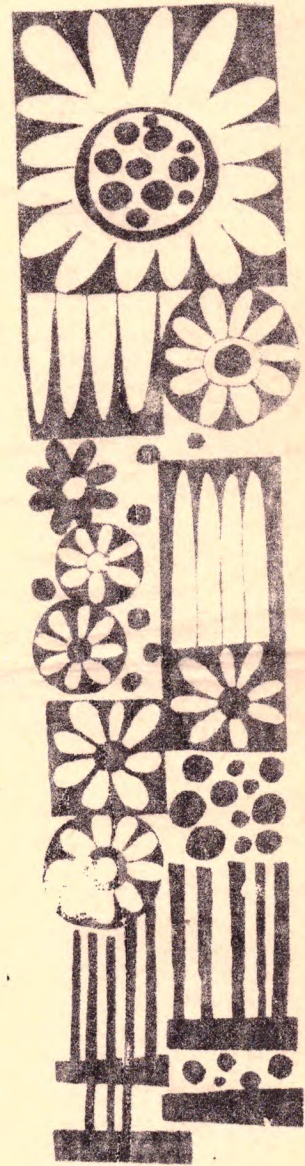
העיתון הזה

הוא

העיתון של

העיתון הזה

העיתון הזה



0.10
18.3.1965
5/134 ON

הגדה על פורים

ז כ ו ר !

את היום הזה אשר יצאתם מבית-הספר מבית עבדים-
משיעור להפסקה, מלימודים לחופש, מהיסטוריה לכדור-
רגל, מחשבון למצעד הפזמונים, ומשיעבוד לגאולה.

ה א ל ח מ א ע נ י א

די אכלנו בחדרא דכיתה. כל דכסיל ייתי וילמד כל
נבוון ייתי ויישן. השתא ככה, השנה הבאה כולה פורים.
השתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין.

מה נשתנה היום הזה מכל הימים
שבכל הימים אנו אוכלין דייסת סולת, היום הזה כולו
אוזני המן

שבכל הימים אנו לומדין שאר מקצועות, היום הזה כולו
הפסקה

שבכל הימים אנו מסדרים את המורים רק פעם אחת,
היום הזה כולו סידור

שבכל הימים אנו יושבין בין ישינין ובין רדומין,
היום הזה כולנו ערין.

ע ב ד י ם ה י י נ ו

מורים בכל השעות. ואילו לא הוציא אותנו הצילצול - ברוך הוא, מהם בקול
ם ובצירצור ממושך, הרי אנו ובנינו ובני בנינו משועבדים היינו למחברות
לספרים. ואפילו כולנו פיקחים, כולנו יודעים איך להסתדר, מצוה עלינו
ספר בסידור המורים, וכל המרבה לספר הרי זה משובח.

ב כ ל כ י ת ה ו כ י ת ה

יב תלמיד לראות את עצמו כאילו הוא יושב בנשף פורים.

נגד ארבעה מורים דיברה תורה, אחד קפדן, ואחד רגזן, ואחד
נדן ואחד שיודע לשאול.

נגד ארבעה תלמידים דיברה תורה, אחד עצלן, אחד ביישן,
דחממן ואחד שאינו יודע כלום.

ה י ו ם א ת ם י ו צ א י ם ב ל י ש י ע ו ר י ב י ת .

ו ה י א ש ע מ ד ה

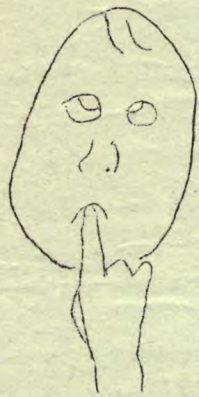
סימה, להעבידנו בבוקר, שלא בגיזום בלבד קמה עלינו להעבידנו, אלא שבכל עישוב ועידונו קמה עלינו להטרידנו, וסידור החדר מצילנו מידה.

ח ד - ג ד י א

היה במשק בית הספר, דמכיר אבי בתרי זודי

ח ד - ג ד י א ! !

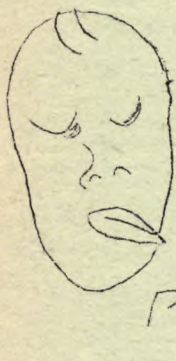
וואס... ש'ח'... ש'ח'...
וואס... ש'ח'... ש'ח'...



ואם שאם אמ נמאם ג'ג'ג'ת,
נמאם תמאם "לא"

אך הסבר משנת יתרי נמאם מתיאון:
"פשוט באמת נמאם שרתן לא מפתחת"

כתפ י' אלהימת אהו "ראמאן"
סאן אורו י' "ראמאן למה צמר
לם בחורה"



אני שכן פאג ברת שהוללת אמקתלה,
הוא צולק שרתן: "הו שמעתי שיש לכן קול עיני,
אז תעשו אלהי בורות להפסקו לשיר"

ואם אלכיר תאנוק כתיבת ספרו
ש "אמז תקם"

ג'בו (י) בתיאמא: "הצילוק שלוש עיני

לפני פתיחת האולמפיאד



מתתפסים



בימים של קור אימים וחמסין וסתם גשמים, על הקיר התנוססה יצירונת מעושה מין קטנטונת, מכוסה. וכולה כולה תימה - מה זאת, מי זאת, מי זאת, מי ומה? מסכונת מרובעת ולידה ליצן של עץ וקיר. התפלאנו, השתאינו - מה פתאום זה בא אלינו ופתאום, בחוש מהיר, כי פורים כבר באויר.

חיש ראינו ותפשונו, ופתאום קבוצה חיפש-נו ובחזרות החלנו ותחפשות חיש - בישלנו. יבעוד הוזים היינו, לא רואים ולא שומעים - וצו רצו ידידינו לחפש להם נושאים. חיש רצים יבלי הרף, מהבוקר ועד ערב - כל החברה מחז-יים, חזרות וחיזורים. על אותה סידרת שירים או בעצם, חמשירים), וריקוד וסתם בדיחה - הכל לשם פתיחה.

והשאר, הו רבותי, איזה רעש, ידידי! פורים את צילו הטיל ומפיל אף את הפיל! חתלתול ועכביש - ישכבו פה על הכביש, והרוח יילל ועשן עוד יסחלסל. ואבות וגם בנים, יהפכו לאבנים. אך היכוננו, רבותי! ומסכות ליבשו, רעי! כי אחרת מפורים - יוותרו רק פירורים... ובמקום הקרנבל - יאמרו כולם! חבל! חבל!

ובכן חברה, חיש הגיחור!
צרותיכם לקיר הטיחור!...
ובקול קורא רמה, חושו רוצו לבמה!

עופרה (י"א)



לדת - הגוד ערת

מועדון הלילה. ואנג צו מי טאנג צ'ילו -
יפה הערב, ב-9.00 אפילו,
בתוכנית: תה וקצת אורז,
והיפהפיות: קרסיקין, אהרונצ'ו, יעקוברז'.
האורח הקרוא, שיבוא כניראה,
יזכה בשיחה נעימה עם גישות יפות מראה.
למועדון: ואנג צו מי טאנג צ'ילו -
בואו בהמוניכם - בתחפשות אפילו!

לכל הישוב עם בריותיו ההגונות,
אשר יש עמם נפטרים בבית-הקברות,
ומעונינים לחטוף עמם שיחה על ספל תה,
להדין בעניני ירושה וכדומה,
יפנו אל אשף הכוסות ואגודתו
ייעלה נישמתם מן הקבר, לפי התור...
יכן, בפורום קטן, נותנים גם מעשי מאגיה והיפנוטיזם,
ופשטת האוביקטית עד יותר
מהחצי, חזיו ורעם -
ואו אנשים, זה כדאי הפעם!

לטף וסתם זאטוטים יפרחחים,
פגישת בכורה בניהולו של אייה החמור,
כריסטוף רובין - השבמאי הגיבור,
חזרזיר-הצייד המוגר,
פו - הכוכב ההוליבודי המוכר,
וכן שחקניות מישה שפנפניות,
ושפע גורים עם איזני קרטון מלאכותיות.
כרטיסים, אפשר ליקנות אצל הינשוף החכם -
המוכר בכסף מלא, לכל ישר ותם.

לו, הלו, הלו - "מאיי לאנו"!
כדורגל המאוהב,
יום באיצטדיון רחב,
וכלו לצפות בחשק רב,
מה יהיה עכשיו?
ני אוהב אותך ילדה, ואת אוהבת אותי!
נה כבר גול אחד, ואת נושקת אסתי...
נכשיו ההיא לקחה את הכדור -
טחק בינלאומי - פה לעשן אסור!



הוי, בואי, בואי חתיכה -
 הראי לי את ה... חה, ...
 הן במשחק כזה את מוכרחה -
 להראות אהבתך אלי כמה גדולה!
 אני אוהב אותך ילדה, ואת אוהבת אותי!
 הנה כבר גול אחד, ואת נושקת אותי...
 ועכשיו ההיא לקחה את הכדור -
 "תפסיק כבר יענק'ל" - זה אסור!...



משחק בכתבי ימים

בעוד הפורים מתדפק על שערינו, יצאנו לנו להתדפק
 על שערי פורים בגן "פוריה" (קרי: גן "אלון").
 שלא כמו בשאר סיורינו בענפי המשק, הצלחנו הפעם
 לקשור שיחה עם מוצרי הענף.
 לשוא ניסינו להפליג עמם יחדיו על כנפי הדימיון
 החמים, לארצות רחוקות ולעולמות קיצוניים באכזריותם
 או בטוהרם, שעה שסיפרו תוך הזדהות מלאה, על תחושתם
 ואורח חייהם בתוך תילבושת פורים.



לראשונה פנינו למלך הגן - עמוס, שעה שרדף אחר התרנגולות בראש כנו-
 פיה של ארבעה מעריצים.

- מה תהיה בפורים?

- קאבוי. בארץ הקאבויים אנחנו דוהרים על סוסים ומי שלא נזהר הוא נכנס

מתחת לסוסה ואפשר

גם ליפול. אנחנו

דוהרים בחזרה. לפ-

עמים אנחנו רואים

שבאים גנבים וגונ-

בים לנו.

סיים את תיאור-

רו, ופרץ בדהרה מעשה

סוס, אחר התרנגולות.

סגן המלך, י-
 רון, אשר חש את
 אדונו, נאלץ תוך
 העוויות אי רצון
 להתעכב ולספר ב-
 קיצור על עצמו:
 "אני חייל במשמר
 הגבול ואני שומר
 שלא יכנסו ערבים.



אם אני הולך לרגע שלא יכנסו ולא יבואו הערבים.

אני הולך, אם אני רואה מכונית אני עומד".

הגיון ברזל. נודה ולא נבוש - לא ירדנו לסוף

דעתו. ורד היקתה בנאמנות את מעשי השניים ופתחה

פיה: "אני כיפה אדומה. בארץ הכיפות האדומות, כל

הזמן לובשים בגדים אדומים; שישיניים - הם לובשים

פיג'מה אדומה, הם מתעוררים ולובשים בגדים



לישון. העובדה, כשהיא באה היא אומרת להם - לילה טוב. לפעמים הולכים לטייל ובקייץ מתרחצים בברכה או בים".

ניגשנו אל עידו. בפנים רציניות, כיוון אלינו קנה תוחח מן המשחתת שבארגז החול. נרתענו לאחור בבהלה. הוא איים ש"אם לא נסתלק לנו, הוא יירה עלינו ויגיד ל"פוריה". נחרדנו ובקושי עלה בידינו ליישב את דעתו ולשמוע מפיו על תפושתו. "אני שוטר תנועה. יש לי שני כלבים שהולכים ומריחים את העקבות של הגנב. הם תופסים אותו בשיניים ומביאים אותו לבית הסוהר ועושים ממנו מיץ עגבניות. אני לוקח את שני הבוקסרים והולך בדרך היערות. (שני הכלבים הנ"ל - יהיו כנראה, הוריו - ע"פ הוראתו).

את אלה עצרנו בשעת מעוף על הנדנדה. "אני גמד. בלילה אני הולך החו-צה לטייל. בבוקר אני ישן. יש גמדים חמודים, הם הולכים בלילה ובארץ ה-זאת יש המוני קופים". המשך סיפורה היה מסורבל ומשעמם, היתה זו סקירה מקיפה על מה שיש בארץ ומה שאין בה. "יש המון בתים והמוני עלים ואין מקלחת". חששנו פן נשכח-המשך דבריה את ראשיתם, ועל כן עזבנוה לגפשה. שלומי, היה עטוף בכף עם בוך. הוא קיבל את פנינו בחיוך כשקצות לשו-נו מסתננים מבינות לשיניו והחל להרצות: "אני שוטר תנועה. שוטר תנועה יהיה לו אוטו ירוק, כי שהוא יאיר בלילה - שלא יפול. הוא יבקש את החבר שלו אם הוא רוצה להיות מלך של אניות וישחק טוב כדור-סל. אם מישהו יה-רוג אותו. שהוא יתקלח אז יצא מהברז מים ואם הוא יצטרך פיפי הוא יעשה במקלחת".

יואב מתחפש לכ-

לבלב: "שהכלבים יגדלו ואח"כ הם ישתו חלב מכוס. הם יגדלו ויבקשו, אם ירצו בבה וי-



אורה (או בילה), תהיה כלנית. "אני צומחת בשדה והגשם משקה אותי ואחר כך שהגשם מפסיק והשמש זורחת, אני מת-נועעת".

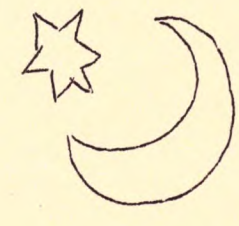
בוא חמור וישוך. אני אתפוס אותו ואנשוך אותו והוא יהיה בבית-הסוהר". אסף שיגר לעברנו מבט הוגה ובלי מילים מיותרות דיבר קצר ולעניין: "אני טייס. יבואו אוירונים ויבואו אוטואים וטכסים. אני נוטע ומביא או-טוב וטכסי ועוד טכסי. אני אסע לחיפה ולת"א ולהדרה - וגמרנו".

נזפרה (היילת): יוצאים לשמירה עם אוכל בתיק שיתר החיילות יגדלו. הם י-זרבו ויעשו להם רובה ושלא יפריעו ליתר החיילות".

הופתענו לשמוע את דברי אורלי. למרבית הצער קצר העלון מהכיל את דב-ייה וקצרה בינתנו מדבינס. לכן הוצאנו קטעים. הרצאתה על המשטר והמפגים ארץ הרקדניות היתה מקיפה ומאלפת והרי היא בחלקה: "באתי מארץ הרקדניות עם רוקדים כל היום. כשהם קמים, הם רוקדים את ריקוד הבוקר. אחר כך הול-ים לטייל ולהסתכל. בצהריים - רוקדים את ריקוד הצהריים. נחים, הולכים טוב לטייל ולפני ארוחת ערב - רוקדים את ריקוד הערב, והולכים לישון. יש נו גם צבא, כמובן, כמו בכל ארץ. יש לנו מנהגים אחרים. הצבא של משמר הג-ול נוטע בטכסים ובג'יפים צבועים בצבע חום. כשהם רואים חבר זר או אויב, הם מעמידים את הג'יפ ולובשים את בגדי הצבא החומים - וזוחלים. יש להם סטנקים. יש שם גם קוסמים. לפעמים הקוסמים נוטעים עם היילים. החילים בקשים את הקוסמים: הפכו אותנו לצבע האדמה או הדשא (היא קיבלה, כנראה, רק נרחב מאביה בעניני הסואה). יש המון פרחים. הקוסמות אומרות: פרחים.

שיר

א(!!)ה(!!)ב(!!)ה(!!)!!



אני יושבת על יד העץ הגדול,
כי כאן אמרת לי לחכות.
לבי פועם בחוזקה,
כאילו רצה לצאת.
עצוב הלילה והחושך עמוק.

עצוב לי יותר, כי אתה עוד לא באת.
אני יושבת וחושבת עליך;
על עיניך היפות, הצוחקות.
על שערך הלבן והמסולסל.
על כתמי השחור, על גבך הצחור,
אוזניך גולשות מעל ראשך,
כעדר הגולש מהרים.
מה נחמד אתה בדלגך אלי
ולשמחתי אין גבול.
אני יושבת על יד העץ הגדול,
כי כאן אמרת לי לחכות.
אני יודעת שתבוא -
אך דובי, אי אפשר עוד לחכות!!!...

(נכתב ע"י אחת מן היהודיות)
יהודית (יא)

